

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 479/2017-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 25. júla 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Lajosa Mészárosa predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], správcu konkurznej podstaty obchodnej spoločnosti CHIRANA – PREMA, a. s. v konkurze, Dr. Alberta Schweitzera 194, Stará Turá, zastúpeného advokátom Mgr. Marekom Šmidom, Rudnayovo námestie 1, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 21 CoE 107/2015-84 z 1. decembra 2015 a uznesením Okresného súdu Bratislava I č. k. 62 Er 1148/2014-33 zo 4. augusta 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED], správcu konkurznej podstaty obchodnej spoločnosti CHIRANA – PREMA, a. s. v konkurze, o d m i e t a .

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. marca 2016 elektronickými prostriedkami doručená a 7. marca 2017 doplnená sťažnosť [REDAKOVANÉ], správcu konkurznej podstaty obchodnej spoločnosti CHIRANA – PREMA, a. s. v konkurze (ďalej len „sťažovateľ“, v citáciách aj „oprávnený“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 21 CoE 107/2015-84 z 1. decembra 2015 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“ alebo „napadnuté rozhodnutie“) a uznesením Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) č. k. 62 Er 1148/2014-33 zo 4. augusta 2014 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“).

V súvislosti s doterajším priebehom konania pred všeobecnými súdmi sťažovateľ vo svojej sťažnosti uvádza:

«Dňa 01. 12. 2012 vydal Krajský súd v Bratislave uznesenie sp. zn. 21 CoE/107/2015-84 (ďalej len „Uznesenie 1“), ktorým v konaní o odvolaní oprávneného, [REDAKOVANÉ] ako správcu konkurznej podstaty CHIRANA - PREMA, a. s. v konkurze..., proti rozhodnutiu Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 62Er/1148/2014-33 zo dňa 4. 8. 2014 (ďalej len „Uznesenie 2“), toto prvostupňové rozhodnutie potvrdil. Obe rozhodnutia boli vydané v rámci exekučného konania vedeného v exekučnej veci oprávneného, ktorým je Sťažovateľ proti povinnému, ktorým je [REDAKOVANÉ] ako správca konkurznej podstaty [REDAKOVANÉ] o vymoženie 1.643.318,06 EUR s príslušenstvom.

Odvolaním napadnutým Uznesením 2 prvostupňový súd zamietol žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie s odôvodnením, že vzhľadom

na prebiehajúci konkurz povinného nie je možné vykonávať exekúciu na majetok patriaci do konkurznej podstaty [REDACTED].»

Proti uzneseniu okresného súdu a uzneseniu krajského súdu podal sťažovateľ podľa čl. 127 ods. 1 ústavy sťažnosť, v ktorej v súvislosti s namietaným porušením základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uvádza:

„Sťažovateľ ako oprávnený... navrhol vykonať exekúciu na podklade exekučného titulu, ktorým je právoplatný a vykonateľný rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 66Cbi/148/2000-629 zo dňa 25. 04. 2012 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Obo 60/2012 zo dňa 19. 09. 2013, uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 66Cbi/148/2000-689 zo dňa 14. 11. 2013 a opravným uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 66Cbi/148/2000-650 s tým, že uvedeným rozsudkom súd uložil odporcovi a povinnému, [REDACTED], správcovi konkurznej podstaty [REDACTED] povinnosť vrátiť do konkurznej podstaty úpadcu CHIRANA – PREMA, a. s. v konkurze peňažnú náhradu vo výške 1.643.318,06 EUR.

Pritom exekučný titul, ktorým bola povinnému uložená povinnosť je zákonným a správnym rozhodnutím súdu, pričom výrok rozsudku vyplýva priamo z dikcie § 16 ods. 4 ZKV, podľa ktorého právny úkon, ktorému konkurzný veriteľ alebo správca s úspechom odporoval, je voči konkurzným veriteľom právne neúčinný; všetko, o čo sa odporovateľným právnym úkonom dlžníkov majetok ukrátil, sa musí vrátiť do podstaty, a ak to nie je možné, musí sa poskytnúť peňažná náhrada.

V predmetnej veci tak súdy, ktoré rozhodovali v konaní o určenie neúčinnosti právneho úkonu, nemohli, čo sa formálnej stránky rozhodnutia a výroku týka, rozhodnúť inak, nakoľko povinnosť vrátiť peňažné plnenie do konkurznej podstaty je priamym zákonným následkom neúčinnosti právneho úkonu.

Preto aj vzhľadom na dikciu ust. § 16 ods. 4 ZKV neprichádza do úvahy právny záver o tom, že exekučný titul je rozpore so zákonom, ako predpokladá hypotéza právnej normy obsiahnutá v ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, na ktorú sa tak prvostupňový súd (v Uznesení 2), ako aj odvolací súd (v Uznesení 1) v rámci právneho posúdenia odvolali. Práve naopak, exekučný titul je v súlade so zákonom, in concreto potom aj v súlade

ust. § 16 ods. 4 ZKV, pričom jeho zákonnosť a správnosť bola potvrdená aj rozhodnutím odvolacieho súdu v nachádzacom konaní.

Odhladnuc od uvedeného poukazujeme na skutočnosť, že v danom prípade nie je možné ani aplikovať ust. § 14 ods. 2 ZKV, ktoré z výkonu exekúcie vylučuje majetok patriaci do konkurznej podstaty (v danom prípade konkurznej podstaty [REDAKOVANÉ]), keďže peňažné plnenie, ktorého sa povinnosť týka, nepatrí do konkurznej podstaty [REDAKOVANÉ], ale do konkurznej podstaty CHIRANA-PREMA, a.s. v konkurze. Poukazujeme pritom na ust. 6 ods. 2 ZKV v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 66 Cbi/148/2000-629 zo dňa 25. 04. 2012 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Obo 60/2012 zo dňa 19. 09. 2013, uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 66Cbi/148/2000-689 zo dňa 14. 11. 2013 a opravným uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 66Cbi/148/2000-650.

Je nepochybné, že ustanovením § 44 ods. 2 Exekučného poriadku je *expressis verbis* daný rozsah, v akom je prípustný prieskum a *de iure* možnosť exekučného súdu nevydať poverenie súdnemu exekútorovi (respektíve zamietnutie žiadosti na vydanie poverenia); tento rozsah je daný rozporom žiadosti, návrhu alebo exekučného titulu so zákonom. V danom prípade ani jedna z týchto skutočností nenastala.

Preto postup Krajského súdu v Bratislave, ktorý potvrdil rozhodnutie o zamietnutí vydania poverenia súdnemu exekútorovi z dôvodu, že sa jedná o exekučný titul, ktorý je v rozpore so zákonom, hoci tomu tak nie je, je v rozpore so zásadou zákazu *denegatio iustitiae*...“

Z uvedených dôvodov sťažovateľ tvrdí, že „[s]kutkové a právne závery oboch súdov sú vzhľadom na závery súdov v konaní o neúčinnosť právneho úkonu zjavne neodôvodnené a arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlniteľné a neutržateľné“.

Namietané porušenie základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu uznesením okresného súdu a uznesením krajského súdu si sťažovateľ spája so skutočnosťou, že v dôsledku vydania označených rozhodnutí všeobecných súdov neboli vydané finančné prostriedky, vrátenie ktorých „je obsahom

povinnosti vyplývajúcej z rozhodnutia vydaného v nachádzacom konaní... do konkurznej podstaty úpadcu CHIRANA-PREMA, a. s. v konkurze”.

Na základe už uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Krajský súd v Bratislave uznesením sp. zn. 21 CoE/107/2015-84 zo dňa 01. 12. 2015 nerešpektujúcim princíp právneho štátu založeného na úcte k základným právam a slobodám podľa čl. 1 ods. 1 Ústavy SR porušil základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a právo na spravodlivý proces zaručené čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj právo vlastníť majetok zaručené čl. 20 ods. 1 Ústavy SR a právo na pokojné užívanie majetku zaručené čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 21 CoE/107/2015-84 zo dňa 01. 12. 2015, ktorým Krajský súd v Bratislave potvrdil rozhodnutie Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 62 Er/1148/2014-33 zo dňa 4. 8. 2014 sa zrušuje a v tejto časti sa vec vracia odporcovi na ďalšie konanie.

3. Okresný súd Bratislava I uznesením 62 Er/1148/2014-33 zo dňa 4. 8. 2014 nerešpektujúcim princíp právneho štátu založeného na úcte k základným právam a slobodám podľa čl. 1 ods. 1 Ústavy SR porušil základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a právo na spravodlivý proces zaručené čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj právo vlastníť majetok zaručené čl. 20 ods. 1 Ústavy SR a právo na pokojné užívanie majetku zaručené čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

4. Uznesenie Okresného súdu Bratislava I 62Er/1148/2014-33 zo dňa 4. 8. 2014, ktorým Okresný súd Bratislava I zamietol žiadosť o udelenie poverenia exekútorovi sa zrušuje a v tejto časti sa vec vracia odporcovi na ďalšie konanie.

5. Sťažovateľovi sa priznáva náhrada trov konania.“

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť aj absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť

medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Z týchto hľadísk preskúmal ústavný súd sťažnosť sťažovateľa namietajúceho porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

II.1 K namietanému porušeniu v sťažnosti označených práv uznesením okresného súdu

Ústavný súd stabilne vo svojej judikatúre týkajúcej sa otázky právomoci ústavného súdu na prerokovanie sťažnosti v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy uvádza, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07).

Sťažovateľ mal na ochranu označených práv proti uzneseniu okresného súdu k dispozícii riadny opravný prostriedok, ktorý aj využil. Príslušným súdom na poskytnutie ochrany proti namietanému porušeniu práv sťažovateľa bol v odvolacom konaní krajský súd. Ústavný súd preto konštatuje, že nemá právomoc na prerokovanie sťažnosti v časti smerujúcej proti uzneseniu okresného súdu, a preto sťažnosť z tohto dôvodu odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

II.2 K namietanému porušeniu v sťažnosti označených práv uznesením krajského súdu

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že jej podstatou je námietka sťažovateľa o arbitrárnosti uznesenia krajského súdu, pretože jeho skutkové a právne závery sú podľa sťažovateľa

zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s relevantnou zákonnou právnou úpravou a tiež s označenými právami podľa ústavy, dohovoru a dodatkového protokolu.

Podľa čl. 20 ods. 1 prvej vety ústavy každý má právo vlastniť majetok.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

Ústavný súd si pri výklade práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na spravodlivé súdne konanie, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

V zmysle ustanovení čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru má účastník súdneho konania právo na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, v ktorom sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vysporiada so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú na rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné, a teda na také rozhodnutie, ktoré nie je zjavne neodôvodnené ani arbitrárne.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať,

či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav, a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmavať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

Ústavný súd sa preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sústredil na posúdenie otázky, či možno považovať namietané uznesenie krajského súdu za ústavne udržateľné a akceptovateľné z hľadiska námietok, ktoré sťažovateľ proti nemu uplatňuje.

V tejto súvislosti ústavný súd považuje za potrebné poukázať na odôvodnenie napadnutého uznesenia krajského súdu, ktorý s poukazom na znenie § 44 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov a s poukazom na znenie § 14 ods. 1 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení účinnom v čase relevantnom pre účely posúdenia veci sťažovateľa (ďalej len „zákon o konkurze a vyrovnaní“) uviedol:

«Pred poverením súdneho exekútora vykonaním exekúcie, exekučný súd skúma či tu je vykonateľné rozhodnutie a či je návrh na vykonanie exekúcie v súlade s týmto rozhodnutím a so zákonom. Súd poverí súdneho exekútora vykonaním exekúcie, ak sú splnené všetky procesné podmienky a ak je pripojený vykonateľný titul, z ktorého vyplýva, že ten, kto je v návrhu na vykonanie exekúcie uvedený ako oprávnený, je na návrh aktívne legitimovaný a ten, kto je v návrhu uvedený ako povinný, je pasívne legitimovaný (ide o procesnú legitimáciu)...

Oprávnený navrhuje vykonať exekúciu na podklade exekučného titulu, ktorým je rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 66 Cbi 148/2000-629 zo dňa 25. 04. 2012 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu SR zo dňa 19. 09. 2013, sp. zn. 5 Obo 60/2012, 5 Obo 61/2012, uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 66 Cbi 148/2000-689 zo dňa 14. 11. 2013 a opravným uznesením č. k. 66 Cbi 148/2000-650 zo dňa 28. 06. 2012. Uvedeným rozsudkom súd uložil odporcovi - [REDAKOVANÉ], správcovi konkurznej podstaty úpadcu [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ]... povinnosť vrátiť do konkurznej podstaty úpadcu CHIRANA-PREMA, a. s. v konkurze, Nám. Dr. Alberta Schweitzera 194, Stará Turá... peňažnú náhradu vo výške 1.643.318,06 Eur...

Pre rozhodnutie súdu o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie je rozhodujúca skutočnosť, či je na majetok povinného možné viesť exekúciu. Ustanovenie § 14 ods. 1 písm. e) ZKV jednoznačne zakazuje nariadiť výkon rozhodnutia, viesť výkon rozhodnutia a exekúciu na majetok patriaci do podstaty. Zákon o konkurze a vyrovnaní nepripúšťa žiadnu výnimku z tejto zásady, ani pre prípad, ak sú obaja účastníci exekučného konania v konkurze a správca konkurznej podstaty oprávneného vymáha do konkurznej podstaty úpadcu (oprávneného) pohľadávku od povinného, ktorý je rovnako subjektom v konkurze. Skutočnosť, že oprávnený ako správca konkurznej podstaty uplatňuje plnenie voči subjektu (povinnému) v konkurze, znemožňuje vedenie exekúcie pre zákonnú prekážku (zákazu exekúcie) vyplývajúcu z ust. § 14 ods. 1 písm. e) zák. č. 328/1991 Zb. ZKV, ktorým sa spravuje konkurzné konanie povinného...»

Pri hodnotení uznesenia krajského súdu ústavný súd vychádzal z ustáleného právneho názoru, podľa ktorého rozhodnutie súdu inštancie a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (m. m. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 320/2012), pretože prvoinštančné a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania rozhodnutí všeobecných súdov (prvoinštančného aj odvolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (m. m. IV. ÚS 350/09).

Vzhľadom na obsahovú spojitosť uznesenia krajského súdu s uznesením okresného súdu a v nadväznosti na už citovanú judikatúru považoval ústavný súd za potrebné v ďalšom poukázať aj na relevantnú časť odôvodnenia uznesenia okresného súdu, v ktorej okresný súd s poukazom na znenie § 14 ods. 1 písm. e) zákona o konkurze a vyrovnaní uviedol:

«Súd z výpisu z Obchodného registra Okresného súdu Bratislava I vložka č. 438/B, Oddiel: Sa, zistil, že Krajský súd v Bratislave uznesením sp. zn. I K 118/2000 zo dňa 04. 07. 2000 vyhlásil konkurz na majetok dlžníka [REDACTED]

[REDACTED]...

Zo spisového materiálu vyplýva, že na základe exekučného titulu mal žalovaný [REDACTED], správkyňa konkurznej podstaty úpadcu [REDACTED] (povinný) povinnosť vrátiť do konkurznej podstaty úpadcu žalobcu v I. rade (oprávneného) peňažnú náhradu vo výške 1.643.318,06 €. Z vyššie cit. zákonného ust. možno vyvodiť, že vyhlásením konkurzu prechádza oprávnenie nakladať s majetkom podstaty, na správcu konkurznej podstaty. To znamená, že aj v prípade vedenia súdnych sporov, ktoré sa týkajú majetku priamo patriaceho do podstaty, môže po vyhlásení konkurzu účinne nakladať iba správca konkurznej podstaty. Z toho vyplýva, že aj pohľadávky, formálne uplatnené v súdnom konaní proti správcovi konkurznej podstaty, nie sú po vyhlásení konkurzu pohľadávkami proti správcovi, ale ide o pohľadávky proti podstate, ktoré v zmysle vyššie cit. zákonného ust. nemožno vymáhať v exekučnom konaní voči osobe správcu konkurznej podstaty.

V súlade s citovanými ustanoveniami a na základe zisteného skutkového stavu súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol... z dôvodu, že uznesením zo dňa 04. 07. 2000 konkurzný súd vyhlásil konkurz na majetok povinného a z vyššie cit. zákonného ust. vyplýva, že pre pohľadávku proti úpadcovi nemožno nariadiť výkon rozhodnutia, viesť výkon rozhodnutia ani vykonávať exekúciu na majetok patriaci do podstaty.»

Ústavný súd po preskúmaní odôvodnenia uznesenia krajského súdu v spojení s odôvodnením uznesenia okresného súdu, nadväzujúc na obsah sťažnostnej argumentácie sťažovateľa, dospel k záveru, že označené rozhodnutia všeobecných súdov ústavne

akceptovateľným zodpovedali všetky relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, a preto napadnuté uznesenie krajského súdu v spojení s uznesením okresného súdu nemožno hodnotiť ako arbitrárne.

Z odôvodnenia uznesenia krajského súdu v spojení s uznesením okresného súdu vyplýva, že vykonaným dokazovaním považovali všeobecne za preukázané, že pred podaním žiadosti exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bol na majetok povinného uznesením krajského súdu sp. zn 1 K 118/200 zo 4. júla 2000 vyhlásený konkurz, a preto danú vec právne posudzovali aj v kontexte právnej úpravy vyplývajúcej zo zákona o konkurze a vyrovnaní. Táto myšlienková línia všeobecných súdov vychádza z toho, že ustanovenia zákona o konkurze a vyrovnaní sú svojou povahou ustanoveniami špeciálnymi, a preto majú prednosť pred všeobecnou právnou úpravou obsiahnutou v Exekučnom poriadku. Uvedené zistenia boli zároveň aj rozhodujúcimi pre posúdenie dôvodnosti žiadosti exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, keď všeobecné súdy túto skutočnosť s poukazom na znenie § 14 ods. 1 písm. e) zákona o konkurze a vyrovnaní právne posúdili ako zákonnú prekážku zákazu vedenia exekúcie vo vzťahu k povinnému, pričom okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, prečo označenú pohľadávku sťažovateľa považoval za pohľadávku proti podstate.

Ústavný súd za týchto okolností nemá ústavne relevantný dôvod a ani oprávnenie na to, aby prehodnocoval právne závery krajského súdu a následne ich podroboval ústavnoprávnej korekcii. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom uvedeným v napadnutom uznesení krajského súdu v spojení s uznesením okresného súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti tohto názoru a ani nezakladá oprávnenie ústavného súdu nahradiť názor krajského súdu svojím vlastným.

V tejto súvislosti je potrebné aj s poukazom na závery vyplývajúce z rozhodovacej činnosti ESLP uviesť, že princíp právnej istoty, ktorý bol nastolený právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu, môže ustúpiť iba výnimočne, a to pre účely zaistenia korekcie závažných justičných omylov (pozri napr. rozsudok ESLP Ryabykh proti Rusku z 24. 7. 2003, sťažnosť č. 52854/99) a napravenia vád zásadného významu pre súdny

system, a nielen z dôvodu dosiahnutia právnej čistoty rozhodnutia všeobecného súdu (pozri napr. rozsudok ESLP Sutyazhnik proti Rusku z 23. 7. 2009, sťažnosť č. 8269/02).

V súvislosti s namietaným porušením hmotného práva sťažovateľa (čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu) ústavný súd konštatuje, že všeobecné súdy, rešpektujúc ustavnoprocenčné princípy garantujúce základné práva účastníkov konania na súdnu ochranu, v konaní o ochranu tohto práva a v spojení s ním posúdili aj namietané porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu a dospel k záveru, že aj z hľadiska posúdenia týchto práv nebolo uznesenie krajského súdu v spojení s uznesením okresného súdu svojvoľné a ani arbitrárne a ich rozhodnutia sú aj z pohľadu poskytnutej ochrany týchto práv ústavne udržateľné.

Z uvedených dôvodov bolo preto potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. júla 2017